

Degut a les moltes i intenses pluges de l'hivern passat, els fonaments de la nau de l'església han fet moviment, ocasionant unes fortes clivelles a la volta del cimbori de l'altar major i a les parets laterals del mateix. Segons sembla, el senyor Rector interessà el Bisbe de la Diòcesi de Vic, a qual jurisdicció pertany, la necessitat de fer-hi les obres oportunes per al seu immediat aranjament; però de moment hom no ha pogut obtenir altra cosa que el permís corresponent, sense cap subvenció, ja que hom ha d'atendre altres necessitats més apremiants, i no disposa de cap quantitat per a assignar. Sembla que un arquitecte de Barcelona vindrà aviat a estudiar els treballs a realitzar (2).

El Sant Crist d'Aiguafreda, molt venerat, és de construcció relativament moderna, i revela en el seu autor unes mans d'artista. La seva faç té una expressió molt profunda.

Davallem pel camí en direcció al poble d'Aiguafreda. Ben aviat trobem La Llobeta i seguint la carretera arribem a l'estació, on prenem el tren que ens retorna a la nostra ciutat.

Relació sobre el dòlmen de Serra de l'Arca.— Segons referències del propietari dels terrenys, Frederic Serra, el Dòlmen fou destruït farà uns vint anys per ell i el seu pare. Nosaltres, —ens digué,— no sabíem de què es tractava. Tan sols vèiem que aquelles pedres eren freqüentment visitades per uns senyors, entre els quals hi havia un capellà (probablement Mossèn Gudiol), i que prenien mides i furgaven a terra. Com que aquells senyors mai no ens digueren res, vàrem intentar saber el què hi havia allà dins. Un dia, el meu pare i jo, amb picots i malls, pujàrem dalt del cingle, començant decidits la nostra feina. Férem saltar la pedra del damunt, i procedírem a netejar la runa i explorar tots els recons. El resultat de la nostra recerca fou un ganivet de pedra tot ple de colors molt bonic, que va sortir partit en dos trossos. Vàrem trobar-hi també uns ossets amb dos foradets a cada un d'ells (collarets?), uns ossos de tamany més gran, i diversos fragments de ceràmica. Tot això es pot veure al Museu Diocesà de Vic.

Comprenc que ha estat una desgràcia haver destruït el dòlmen per l'estudi històric que podia representar; però aquells senyors es portaren molt malament amb nosaltres, puix mai ens digueren què hi feien ni què hi deixaven de fer. Passaven per davant de casa i ni ens saludaven. De resultes d'això, decidírem obrar pel nostre compte i saber què era allò que amb tant d'interès cercaven.»

(2) Una subscripció que ha estat iniciada entre els nombrosos devots farà possible la restauració del temple, segurament dintre breu termini.